

Lahti-2.

KYSYMYS: Kristillisessä ajattelussa, kun sanotaan, että pelastus on sitä, että me olemme pyhiä, helposti tulee sellainen ajatus ja vastaväite tälle, että sitten minun pitää tehdä sitä ja tätä, että minä saisin sen pyhyiden ja pelastuksen. Sitten kristityt sanovat, että nyt mennään lain alle. Siksi ei niin puhuta pyhydestä. Puhutaan vain anteeksiantamisesta, että ei vain mentäisi lain alle.

VASTAUS: Jos ihminen elää lain alla, silloin hänellä ei ole syntiä. Synti on sitä, joka tehdään lakia vastaan. Ehkä voisi puhua siitä, mitä se tarkoittaa, että on lain alla.

KYSYJÄ: Ehkä se on sitä, että yrittää itse pelastaa itsensä eikä luota Jeesuksen pelastukseen.

VASTAUS: Me teemme omia tekoja. Koska me yritämme palvella Kaikkivaltiaista. Mutta pyhä on Hän, joka asuu meissä. Paavali sanoi, että en enää minä elä vaan Messias elää minussa. Ja Messias, joka hänessä elää, on pyhä. Messiaan elämän kautta Paavalissa hänestä tulee pyhä. Kysymys on, miten Messias elää meissä. Miten tehdä niin, että Messias eläisi meissä? Asuuko hän meissä, jos me teemme haureutta? Pyhittääkö hän silloin meidät pyhyydellään, jos me vihaamme jotakuta? Jotta hän eläisi meissä, meidän tulee kuolla.

Talmudissa on sellainen tarina Aleksanteri Makedonialaisesta, rabbista joka kysyi, että mitä minun tulee tehdä, että eläisin. Rabbit vastasivat hänelle, että sinun tulee kuolla. Jotta meillä todella olisi ikuinen elämä. Mitä se ikuinen elämä on? Se on elämää siellä iankaikkisessa maailmassa. Jos minä olen kiinni jossain asiassa tässä maailmassa. Jos minä sanon: tämä kirja, tämä paita, tämä keho; en voi antaa tätä pois, koska se on minulle kallisarvoinen, niin silloin se on minun aarteeni. Silloin minun sydämeni on siellä missä minun aarteeni on. En voi elää ikuisessa elämässä, jos olen kiinni ajallisissa asioissa. Ja kieltäytyminen näistä ajallisista asioista, jotta minun aarteeni olisi iäisydessä, se on usko Messiaaseen. Kun voin sanoa, etten tarvitse mitään muuta kuin Messiaan.

Minulla on lapsia. Mutta kasvatan heitä kuin se olisi palvelusta Messiaalle. Minun perheeni on palvelustyötä Messiaalle.

Paita tai kirja, kaikki on palvelustyötä Messiaalle. Jos aarteeni on Messiaassa, niin elän ikuisuudessa. Siellä on myös minun sydämeni. Silloin olen muuttanut ikuiseen elämään. Enkä voi petkuttaa itseäni. Voin sanoa, että minussa on vielä paljon kaikkea, mikä ei ole ikuista. Kerron teille tarinan pojastani.

Kun hän oli kolmevuotias - nyt hän on viisi - hän tuli kysymään minulta, että minkä tähden Jumala ilmestyi Aabrahamille eikä minulle. Hän sanoi, että olen hyvin loukkaantunut siitä. Ja hän oli niin hyvä poika! Sain, että Aabraham kulki Kaikkivaltiaan kanssa. Hän oli jättänyt kaiken, kotinsa, isänsä, kaiken, ja oli lähtenyt kulkemaan Kaikkivaltiaan kanssa. Voitko sinä antaa kaiken ja lähteä kulkemaan Kaikkivaltiaan kanssa? Hän mietti. Sitten puolen päivän päästä hän tuli luokseni ja oli

hyvin itkettynyt. Hän sanoi, että isä tiedätkö, minä voin antaa kaiken Kaikkivaltiaalle. Mutta minulla on punainen paloauto ja sitä minä en voi antaa!

Sanoin, että katsohan nyt, on Kaikkivaltias ja on tämä paloauto. Hän sanoi, että ymmärrän sen ja siinä se onkin se onnettomuus. Hän pitkään vain itki ja käveli. Sitten hän tuli luokseni ja sanoi: ” Isä, olen niin iloinen! Annoin sen auton naapurin pojalle. ” Nauroin. ” Isä, mitä sinä naurat? Ikään kuin sinulla ei olisi noita punaisia paloautoja, jotka pitää antaa Kaikkivaltiaalle. ” Katsoin itseäni ja kuinka kauan jo olenkaan ollut uskova. Pitkään aikan en ole ollut kolmevuotias. Mutta edelleen löydän itseltäni noita paloautoja. Se on sekä hassua että hyvin surullista. Eli Messias ei aina elä minussa. Välillä sanon Hänelle: ”Anteeksi, minulla on jokin punainen paloauto.” Ja Hän ei avaudu minulle.

Eli meidän tiemme on sitä, että meidän tulee kieltäytyä niistä paloautoista. Koska niitä on Se meidän täytyy itsellemme tunnustaa. Siksi minussa ei ole vielä pyhyyttä.

KYSYMYS: Olen samaa mieltä opetuksen kanssa, mutta aika mielenkiintoista on vain se, että juutalaiset sanovat, että te kristityt elätte vain taivaallisissa, mutta me elämme tässä maassa ja maallisessa. He niin kuin syyttävät meitä tästä vastakohtaisuudesta.

VASTAUS: Uskovana ihmisenä ymmärsin joskus sen asian, että ei voi olla ketään, joka on syyllinen minun edessäni. Jos joku on rikkaampi kuin minä, jos joku asuu siellä Taivaassa, emme me saa koskaan moittia toista palvelijaa. Me elämme niin kuin me elämme. Eikä meidän tule katsoa miten muut elävät eikä syyttää toisia. Jos joku ajattelee Jumalaa, tuntee Hänet, niin se on hyvin paljon. Ja kun ihminen on lähtenyt seuraamaan Jumalaa, ja Jumala on ottanut hänet ja johdattanut häntä, niin hän menee omaa nopeuttaan.

Ainoastaan silloin voin mennä sanomaan jotakin, jos tunnen, että Kaikkivaltias on käsenyt sanoa. Ja siinäkin tapauksessa en voi tuomita. Ja todellakin on mukava nähdä kristittyjen ilo. Me elämme hyvin arkipäiväisesti.

Kerran kaupunkiimme putosi raketti. Se putosi kouluun. Koulun urheilusaliin. Siellä oli määrä kokoontua lapsia, aina 600:n lapseen asti, mutta heidän peliautonsa oli joutunut ruuhkaan, eivätkä he tulleet ajoissa sinne urheilusaliin. Jos he olisivat ehtineet, raketti olisi tappanut heistä monia. Kuulin siitä televisiosta. Ja tämä juontaja sanoi - hän ei ollut mikään uskova - että jälleen kerran tapahtui ihme. Tämä on hyvin sellainen israelilainen tapa. Meillä puhutaan arkipäivän ihmeistä Israelissa, kun Jumala elää mielessä. Me olemme tottuneet Hänen ihmeisiinsä. Eikä ole iloa näistä ihmeistä. Se muistuttaa sellaisen perheen elämää, jossa mies ja vaimo rakastavat toisiaan. Jotka ymmärtävät hyvin toisiaan. Jos heitä vertaa rakastuneisiin . . .

Kun minä katson kristittyjä, niin minä näen sen rakastumisen Jumalaan. Se on melkein sellaista lapsen rakkautta. Valitettavasti meissä sitä ei ole tarpeeksi. Miten me voisimme tuomita 15-vuotiasta tyttöä ja poikaa, jotka ovat rakastuneet toisiinsa. Jos tällaisen nuoren parin tuomitsee, niin silloin on kuin alati valittava vanhus.

Se ilo, mitä juutalaisilla ei ole - niin kuin juutalainen odotus - psalmissa sanotaan, että milloin meidän suomme tulee iloa täyteen. Vasta silloin voimme iloita. Ehkä siksi, että kristityille Messias on jo ilmestynyt, mutta juutalaisille ei. Siksi ajattelen, että tulee iloita ilolla. Voi olla iloinen pyhä.

Mutta tärkeintä on, että ilo ei ole pyhyiden tilalla, vaan yhdessä pyhyiden kanssa. Se on todella mahtavaa, ja meiltä se ei onnistu. Me olemme aina niin mieltäväisiä. Mutta emme me tuomitse.

KYSYMYS: Vuosia, hyvin paljon vuosia takaperin minua askarrutti tämä sana pyhyys. Mutta sitten minulle sanottiin, että se on hepreaksi: Herralle erotettu. Ja se on auttanut minua kaikessa

VASTAUS: Kyllä, se tarkoittaa: on erotettu kaikesta Jumalalle.

KYSYJÄ: Pyhyys on abstrakti, mutta kun olen Herralle erotettu, olen ottanut ristin ja lähtenyt seuraamaan Herraa Jeesusta.

VASTAUS: Oikein hyvä. Todellakin heprean sanat auttavat monesti asettamaan asiat omille paikoilleen.

KYSYMYS: Kristilliset seurakunnat Suomessa saarnaavat vain pelastusta, mutta on tahoja ja yhteisöjä, joissa saarnataan myös pyhityksestä ja opettavat pyhitystä. Se on kokemukseni mukaan vähemmistö.

VASTAUS: Olisi hyvä olla enemmän niitä seurakuntia, joissa puhutaan pyhydestä. Todella toivoisi näin.

KYSYMYS: -60, -70-luvuilla oli vielä ihan yleistä, että seurakunnissa puhuttiin enemmän laista ja uskosta ja synnistä. Ehkä nyt on tullut sellaista amerikkalaista kevyttä tilalle. Nyt tosiuskovana kaipaa sitä, että puhuttaisiin taas laista ja sanottaisiin synti synniksi, ettei kaikkea lakaistaisi maton alle, mitä on tehty.

VASTAUS: Vielä vähän aikaa sitten oli hyvin vaikea puhua kristittyjen kanssa tästä asiasta. Israeliinkin tuli kristittyjä opettajia, jotka sanoivat, että ei synnistä tarvitse puhua ollenkaan. He puhuivat, että olemme jo pyhiä, mitä tahansa me teemmekään. Emmekä me pelastu tekojen kautta, joten me teemme mitä haluamme. Se oli todella suuri onnettomuus seurakunnalle. Ajattelen, että se on niin kuin kiusaus seurakunnalle. Mutta kiitos Jumalalle: Jeshua puhui, että Helvetin portit eivät voita seurakuntaa. Sen tähden minusta näyttää siltä, että seurakunta palaa siihen pyhyyteen. Palaa siihen, että pelastus tulee säilyttää. Että se jopa tulee niin kuin tehdä. Siitähän kirjoitukset puhuvat. Ja seurakunta on palaamassa tähän. Toivotaan, että tästä tulee enemmän keskustelua seurakunnassa.

KYSYMYS: Jos saan niin kuin positiivisuutta jatkaa eteen päin, niin jos seurakunta todella menee pyhyiden tielle, niin minkälainen vaikutus sillä voisi olla juutalaisiin, jotka näkevät, että pelastus on nimenomaan pyhityksessä.

VASTAUS: Ajattelen, että jos juutalaiset näkevät pyhiä, niin he tuntevat vetoa näihin ihmisiin. Valitettavasti 2000 vuotta, kun seurakunta on ollut olemassa, tällaisia ihmisiä on ollut hyvin vähän. Voin muistaa tarina hatsikismin perustajasta. Hänen nimensä oli Bal Shemtoi. Hän kerran jutteli erään papin kanssa. Tämä oli katolilainen pappi. Hän kävi joka päivä tämän katolilaisen papin luona ja koetti saada tämän rikkomaan valansa ja menemään naimisiin. Joka päivä hän jätti oppilaansa ja meni sen katolilaisen papin luo. Hän yritti ylipuhua tätä, puhui miten hyvää perhe-elämä on, miten mukavaa on kun on lapsia.

Sitten hänen oppilaansa kysyivät, että miksi sinä tuolla tavoin olet alkanut tuota pappia ahdistelemaan Hän on puolalainen. Jos hän ei mene naimisiin, niin syntyypä vähemmän puolalaisia...

Pitkään aikaan hän ei suostunut puhumaan mitään. Kerran hän sitten sanoi oppilailleen, että olen nähnyt unessa, että tämä pappi oli saavuttanut pyhyiden ja kutsunut hänet taivaalliseen oikeuteen. Pappi oli sanonut, että olen aina kulkenut pyhydessä ja sinä näet, että olen saavuttanut pyhyiden. Nyt sinun pitää ottaa Jeshua vastaan pelastajanasi. Tämä on tie pyhyteen. Sanoin hänelle, että katso nyt, miten pysyt siinä pyhydessä.

Ja hän sanoi, että sittenkin sain ylipuhuttua sen papin menemään naimisiin.

Muuten meidän kaikkien pitäisi mennä kasteelle.

Tämä puhuu pyhyiden vaikutuksesta Israelin kansaan. Sillä voi olla valtava vaikutus. Ja jos me tukeudumme Paavaliin, me voimme uskoa siihen, joka puhuu kiivaudesta Jumalan puoleen. Mutta toistaiseksi me vain toivomme tätä.

KYSYMYS: Asia, mikä minua on tässä pohdituttanut, on se, että kun tytär on ollut kauan opettajana Israelissa, haluaisin takertua Jeesuksen sanoihin, kun hän ehtoollisella sanoi, että niin usein kun te tätä syötte ja juotte. Luterilaisena pidän, että käyn ehtoollisella silloin tällöin. Miten te ajattelette: Onko se vain yksi kerta vuodessa, jolloin tulisi Pesachin seder-ateriaalla viettää sitä ehtoollista, vai tulisiko viettää silloin, kun siltä tuntuu?

VASTAUS: Noin kerran kuussa vietämme yhteistä ateriaa, jossa nautimme ehtoollista. Mutta se on hyvin vaarallista. Koska ehtoollinen on tuomio. Ja Paavali varoittaa siitä. Kun me nautimme ehtoollista, niin me julistamme, että Messias asuu meissä. Jos meissä asuu synti, niin se voi olla hyvin kipeää. Mutta jos todella kuljemme pyhydessä, niin ehtoollinen on niin kuin parantumisen. Eli jokainen tutkikoon itseään. Joskus teen niin, että en ota siitä maljasta, vaan annan sen mennä ohi, koska koen etten ole valmis. Näin tapahtuu harvoin, mutta tapahtuu kuitenkin.

Jos olen tutkinut itseäni ja olen valmis, niin suurella ilolla nautin ehtoollista. Ei ainoastaan Pesach-juhlan aikana.